

דף קג:

עין משפט ה.

יו"ד סימן פז סעיף ב.ג.

ב. כשהתורה אמרה גדי, לאו דוקא דהוא הדין שור שה ועז ולא משנה חלב אם או חלב מאחרת^א ודיבר הכתוב בהווה.

ג. איסור בשר בחלב אינו נוהג אלא בבשר בהמה טהורה עם חלב בהמה טהורה^ב. אבל בשר טהורה עם חלב של טמאה או בשר טמאה עם חלב טהורה מותרים בבישול ובהנאה.

ד. בשר חיה ועוף אפי' בחלב טהורה מותר בבישול ובהנאה^ג, ואף באכילה אינו אסור אלא מדרבנן^ד. אבל דגים וחגבים אין בהם איסור אפי' באכילה^ה גם מדרבנן.

הגה: ונהגו לעשות חלב משקדים ומניחים בה בשר עוף^ו הואיל ואינו רק

א. ממשנה וגמ' בחולין קי"ג.

ב. שם במשנה. כזית בשר טמאה וכזית בשר טהורה שנפלו לתוך נ"ט זיתים של חלב אם אומרים דאיסורין מבטלין זה את זה אין זה ברור ובטעמא תליא מילתא וכל שנרגש טעם הבשר ודאי אסור כל החלב באכילה אבל בהנאה י"ל דרך בישול אסרה תורה. כף החיים אות ח"י וצ"ע. ה"ה שבשר בחלב נוהג בבשר נבלה או טריפה מן התורה גם בבישול ובהנאה. כף החיים אות י"ט. ועיין באות י"ד לקמן.

המבשל חלב בחלב אסור מן התורה. הרמב"ם פ"ט ממאכלות אסורות הלכה ו'.

ג. כ"כ הש"ך בספרו הארוך על הטור כפסק מר"ן השו"ע אבל הרש"ל והב"ח אוסרים גם בהנאה ובישול. וכ"כ הפר"ח אות ו'.

בשר בהמה טהורה עם חלב חיה טהורה אינו אסור מן התורה אלא מדרבנן ודלא כמגילת ספר שכתב דאיסורו מן התורה. חידושי רע"א אות ו'. כף החיים אות כ"ב.

ד. נראה שמותר לבשל בשר לנכרי בקדרה של חלב שאינה בת יומא דכל שאינו אסור אלא מדרבנן לא גזרו בבישול ובהנאה. וגם כאן אין אפי' מראית העין דמי יודע שקדרה זו היא בת יומא. פ"ת אות ח'.

ה. לאכול דגים בחלב אין בו סכנה. כ"כ הט"ז בס"ק ג', והש"ך בס"ק ה', אבל ברכינו בחיי פרשת משפטים כתב דסכנה לבשל דגים עם חלב ולאכול מפני הצרעת. וכ"כ הכנה"ג אות י"ט בב"י, וסיים מכאן סמך למה שנוטלים ידיהם בין גבינה לדגים. ועיין בכף החיים אות כ"ד.

ו. ברש"ל כתב דגם בבשר עוף יש להניח שקדים ליד החלב מפני מראית העין אע"פ שהוא מדרבנן. וכ"כ הט"ז בס"ק ד'. והש"ך בס"ק ו'. ואם א"א להניח שם שקדים אין לעכב האכילה בשביל כך. ט"ז שם.

מדרבנן אבל בשר בהמה יש להניח אצל החלב גם שקדים עצמם משום מראית העין^ז כמו בסי' ס"ו לענין דם.

יו"ד סימן פח פעיף א

עין משפט ו.

א. אפי' בשר חיה ועוף אסור להעלותם על שולחן שאוכל עליו^ח חלב וגבינה שלא יבא לאכלם יחד. אבל מותר ליתן זה בצד זה על שולחן שמסדרין בו בריחוק שלא ישפך או יתזו נצוצות מזה לזה.

ז. י"א דוקא בסעודות גדולות משום הרואים אבל אצל בני ביתו א"צ להניח שקדים. כף החיים אות כ"ח.

ח. ממשנה חולין דף ק"ד. ולא מהני שיעמיד עליו שומר שישגיח עליו. חידושי רע"א. וטעם האיסור שמא יבא לאכלם יחד משום דלא בדילי מיניה. והש"ך בס"ק ב' כתב דמותר להעלות בשר נבלה עם כשרה על השולחן שאין הנבלה נאכלת, ומטעם זה יש להתיר לחם של איסור להעלותו על שולחן שאוכל עליו, וכ"כ הברכי יוסף בשו"ר ברכה אות ג', אבל הש"ך אוסר בלחם של איסור משום דלא בדילי מיניה. ש"ך ס"ק ב'. וגם שבשר עוף וחיה איסורם בחלב מדרבנן וא"כ הוי גזירה לגזירה שלא להעלותם על שולחן שאוכלים עליו חלב צ"ל הואיל והדבר מצוי לאכלם יחד הוי כחדא גזירה, כ"כ הלבוש. ועיין בכף החיים אות ו'.